

HR-1997-48-A – Rt-1997-1322

INSTANS:	Høyesterett – Dom.
DATO:	1997-08-22
DOKNR/PUBLISERT:	HR-1997-48-A – Rt-1997-1322
STIKKORD:	Advokatrett. Erstatningsrett. Advokatansvar.
SAMMENDRAG:	Saken gjelder spørsmålet om en advokat er erstatningsansvarlig overfor en klients motpart i et rettsforlik. Advokatens klient hadde ikke oppfylt alle forpliktelser etter forliket. Advokaten ble frifunnet. Selv om klientens personlige tilstand var vanskelig bl.a. på grunn av psykiske problemer, hadde klienten hele tiden rådet i egne økonomiske saker. Advokatens oppdrag var omfattende, men likevel begrenset til et oppdrag som advokat og rådgiver, uten noen alminnelig fullmakt til å handle i klientens navn. Klientforholdet og taushetsplikten satte grenser for advokatens aktsomhetsplikt overfor klientens motpart.
SAKSGANG:	Borgarting lagmannsrett LB-1995-1898 - Høyesterett HR-1997-48-A, nr 144/1996.
PARTER:	1. C, 2. Storebrand Skadeforsikring AS (Advokat Jan M Haugen) mot A (Advokat Tore Riddervold – til prøve).
FORFATTER:	Aarbakke, Coward, Bugge, Gussgard, Holmøy.

Saken gjelder spørsmålet om en advokat er erstatningsansvarlig over for en klients motpart i et rettsforlik.

A og B ble separert i 1990. De hadde felleseie, og begge rådighetsdeler synes å ha vært i underbalanse på tidspunktet for separasjonen. Men B hadde etter opphøret av felleseiet arvet betydelige midler etter sin far. I en tvist om det økonomiske oppgjøret mellom ektefellene, som for øvrig aldri ble skilt, ble det 7 november 1990 inngått rettsforlik for Oslo skifterett. Forliket inneholdt blant annet denne bestemmelse:

"1. B overtar/beholder all forretningsvirksomhet knyttet til boet, hva enten det

Side 1323

dreier seg om personlig virksomhet, drift eller eierinteresser i selskap. Han overtar samtlige rettigheter og ansvaret for alle forpliktelser/gjeldsforpliktelser, og i den grad A måtte ha pådratt seg noen medforpliktelse. I denne forbindelse sørger B for vis a vis mulige kreditorer om mulig å få løst henne fra hennes forpliktelser. Under enhver omstendighet er B i oppgjøret mellom ektefellene eneansvarlig."

I skifterettens rettsbok ble det i tilknytning til kjennelsen samme dag om hevning av skiftetvisten protokollert:

"For å forebygge en hver misforståelse ble det presisert at fellesbo med dette skal ansees endelig delt og at partene ikke har ytterligere krav mot hverandre. A går ut av skiftet slik at hun beholder sin leilighet i Yvn. 34 b gjeldfri og fri for pengeheftelser, og av gjeld beholder hun kun ansvaret for sin studiegjeld, og i forholdet til B er all annen gjeld henne uvedkommende."

Det ble ikke fastsatt noen frist for gjennomføring av rettsforliket punkt 1.

Rettsforliket inneholdt også bestemmelser om endel spesielle gjeldsposter i punktene 4 og 5. I disse ble det fastsatt frister for gjennomføring. De er oppfylt, delvis ved tvangsfullbyrdelse.

B døde plutselig 20 oktober 1991. Han hadde da en gjeld til Realkreditt med hovedstol 200 000 kroner og påløpne renter, som også A heftet for. Dødsboet etter B var insolvent, og ble gjort opp med en dividende til kreditorerne på ca 8%. Realkreditt meldte ikke sitt krav i dødsboet, men

gjorde i juni 1993 kravet gjeldende mot A, som på sin side ikke hadde meldt sitt betingede regresskrav i dødsboet før proklamafristen var utløpt. Med tillegg av renter og inkassoomkostninger var Realkredits krav på dette tidspunkt på 284 291 kroner. A har senere betalt avdrag på kravet ved lønnstrekk med 1 500 kroner pr måned.

C, som i 1990-91 var praktiserende advokat, var Bs prosessfullmektig i skiftetvisten. I tiden etter at rettsforliket var inngått, var han rådgiver for B og hadde en rekke rettslige og utenrettslige oppdrag for ham. Bs farsarv ble realisert vinteren 1991, og B hadde betydelige beløp fra disse realisasjonene og innskudd for øvrig inntående på klientkonto hos C. I alt ble det satt inn ca 3,2 mill kroner. Utover vinteren og våren 1991 disponerte B det meste av det som sto inne.

B hadde fra tidligere betydelige psykiske problemer, og han misbrukte både alkohol og iallfall fra årsskiftet 1990-91 også narkotika. Han var arbeidsufør og hadde uryddige boforhold og livsforhold ellers.

Etter at Realkredit i juni 1993 hadde fremmet sitt misligholdte krav overfor A, fremmet hun ved stevning til Oslo byrett 3 november 1993 erstatningskrav mot C og dennes ansvarsforsikringselskap, UNI Storebrand Skadeforsikring AS, nå Storebrand Skadeforsikring AS. Forsikringselskapet har akseptert at et eventuelt erstatningskrav er dekket under Cs ansvarsforsikring og at selskapet kan ha partsstilling i saken, jf forsikringsavtaleloven § 7-6 første ledd. Oslo byrett avsa 24 april 1995 dom med denne domsslutning:

- "1. UNI Storebrand Skadeforsikring AS og C frifinnes.
2. A dømmes til å erstatte UNI Storebrand Skadeforsikring AS saksomkostninger med kr 7850,- -- syvtusenåttehundreogfemti -.

Side 1324

3. A dømmes til å erstatte C saksomkostninger med kr 57700,- -- femtisyvtusenfemhundre -.
4. Oppfyllelsesfristen for punkt 2 og 3 er 2 – to – uker fra dommens forkynnelse."

Dommen ble påanket til Borgarting lagmannsrett, som 2 januar 1996 avsa dom med denne domsslutning:

- "1. UNI Storebrand Skadeforsikring A/S og C dømmes in solidum til å betale til A 284.291 -- tohundreogåttifiretusentohundreogtrenten – kroner med tillegg av 15% årlig rente av kr 202670,- fra 10.06.1993 til 31.12.1993 og deretter 12% rente p.a. til betaling skjer.
2. UNI Storebrand Skadeforsikring A/S og C dømmes in solidum til å betale saksomkostninger til A for byrett og lagmannsrett med tilsammen 164.268 – etthundreogsekstifiretusentohundreogsekstiåtte – kroner.
3. Oppfyllelsesfrist er 2 – to – uker fra denne doms forkynnelse."

Lagmannsretten la til grunn at B hadde forpliktet seg til å sørge for at A kom gjeldfri ut av skiftet og fant at det etter en helhetsvurdering av Bs situasjon var "uaktsomt av C ikke å gripe inn ved formuesforvaltningen, slik at forpliktelsen vis a vis A kunne oppfylles." Lagmannsretten bygget på at B fra august 1990 ikke var i stand til å prioritere sine oppgaver rasjonelt, at C hadde full innsikt i situasjonen og måtte forstå at klienten var i ferd med å forspille sin økonomi fullstendig, at han i realiteten hadde en formynder- eller hjelpevergestilling overfor klienten og i den sammenhengen en generalfullmakt til å holde tilbake eller styre bruken av midler som klienten ønsket å få utbetalt fra klientkontoen hos C. Lagmannsretten antok at C hadde et særlig ansvar overfor A, blant annet fordi han jevnlig forsikret henne om at alt ville ordne seg bra for henne. C ble derfor av lagmannsretten holdt ansvarlig for As tap ved at Bs formue ble disponert på en måte som ikke tok hensyn til forpliktelsen overfor henne etter rettsforliket punkt 1.

C og Storebrand Skadeforsikring AS har påanket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen.

Til bruk for Høyesterett er det fremlagt skriftlige erklæringer fra C og A. Dessuten har disse parter og fem vitner avgitt forklaring ved bevisopptak. Det er fremlagt endel nye dokumenter.

De ankende parter, C og Storebrand Skadeforsikring AS, har i hovedsak anført:

Cs ansvar overfor A kunne under ingen omstendigheter gå lenger enn Bs forpliktelse etter rettsforliket. Lagmannsretten har feiltolket punkt 1 i rettsforliket og uriktig ansett dette punkt misligholdt fra Bs side. Punkt 1 i rettsforliket gikk ikke ut på at B skulle innfri eller foreta avsetninger til dekning av gjelden til Realkreditt. Det erkjennes at verken B eller C gjorde forsøk på å få Realkreditt til å fritta A for hennes heftelse. Det anføres at selv om C hadde gjort et slikt forsøk overfor Realkreditt, er det usannsynlig at forsøket ville ha ført frem. Hans påståtte unnløstelse er derfor under enhver omstendighet ikke årsak til As tap, slik også lagmannsretten har lagt til grunn.

Subsidiært er det anført at lagmannsretten har tatt feil når det gjelder Bs personlige forhold og når det gjelder hans evne til å handle i egne økonomiske forhold. Over det aktuelle tidsrom fra november 1990 til

Side 1325

våren 1991 varierte de personlige forhold noe, med en vanskelig periode i februar – april 1991, men med bedre perioder både før og etter. B var hele tiden sitt bo rådig, og også reelt sett i stand til selv å handle i egne økonomiske saker. C opplevde Bs personlige tilstand annerledes enn det som er kommet til uttrykk i fremlagte legeerklæringer, som var avgitt i forbindelse med forskjellige søknader fra B. Det var Bs standpunkt at han skulle betjene gjelden til Realkreditt løpende.

C fikk aldri i oppdrag av B å være formynder for ham. C var heller aldri reelt sett formynder for B, og han hadde aldri noen form for generalfullmakt til å handle i Bs navn. C var aldri noe annet enn advokat og rådgiver for B, til tross for at Cs arbeid for denne klienten var omfattende. Hver gang C skulle handle i Bs navn eller disponere over dennes midler, innhentet han særskilt fullmakt til dette, bortsett fra at han etter en tid fikk en løpende fullmakt til hver måned å utbetale underholdsbidrag til Bs datter.

C hadde heller ikke annet grunnlag for å nekte B frigivelse av dennes midler fra Cs klientkonto. Hensynet til A kunne iallfall ikke begrunne noen handleplikt for C så lenge det var midler inntilgjengelige på klientkontoen.

C har ikke gitt noen form for garanti eller på annen måte påtatt seg ansvar overfor A. C hadde aldri noen rådgiverfunksjon i forhold til henne, slik lagmannsretten har lagt til grunn. Som advokat og rådgiver for B måtte C være lojal overfor denne med taushetsplikt som advokat, og det foreligger ikke noe grunnlag for et særlig ansvar og en særlig omsorgsplikt for C overfor A. Hun var Bs motpart og hadde både under skiftetvisten og gjennom hele den aktuelle perioden advokat Tore Riddervold som sin prosessfullmektig og rådgiver.

C har ikke aktivt forledet eller tilskyndet B til å misligholde sin forpliktelse etter punkt 1 i rettsforliket. Det foreligger heller ikke noen unnløstelse fra Cs side som kan anses som slik forledelse eller tilskyndelse. For at en unnløstelse skulle kunne tillegges slik betydning, måtte det foreligge spesielle og utilbørlige forhold, og det gjør det ikke. Tvert imot har C aktivt rådet og bistått B med oppfyllelsen av de øvrige punkter i rettsforliket, noe som må tillegges betydning også i forhold til rettsforliket punkt 1. C oppfattet ikke rettsforliket punkt 1 slik at det skulle oppfylles ved betaling, avsetning eller særskilt sikkerhet. Under enhver omstendighet kan Cs forhold i denne sammenheng ikke anses som årsak til As tap.

Atter subsidiært er det anført at A hadde full opplysning om Bs situasjon og egen advokat. Hun var hele tiden klar over sitt ansvar overfor Realkreditt. Iallfall da hun fra Realkreditt fikk betalingsoppfordring vedrørende en rentetermin i mars 1991, kunne hun ha tatt initiativ til å sikre sine interesser overfor B, men hun fulgte ikke opp. Hun fulgte heller ikke opp da hun våren 1991 fikk tvangsfullbyrdet et annet punkt i rettsforliket. Dette må iallfall tillegges betydning ved vurderingen av Cs aktsomhet, men helst anses som slik medvirkning fra A og hennes advokats side at et eventuelt ansvar må falle bort på dette grunnlag, jf skadeserstatningsloven § 5-1 .

De ankende parter, C og Storebrand Skadeforsikring AS, har nedlagt slik påstand:

"1. Byrettens dom stadfestes.

Side 1326

2. A dømmes til å betale saksomkostninger til C og Storebrand Skadeforsikring AS for lagmannsrett og Høyesterett."

I saksomkostningsoppgaven er presisert at det kreves renter "fra forfallstidspunktet for saksomkostningene".

Ankemotparten, A, henholder seg til lagmannsrettens dom og har i hovedsak anført:

Cs forhold må gjøres til gjenstand for en bred helhetsvurdering, slik lagmannsretten har gjort. Risikomomenter må trekkes sentralt inn; det forelå en unndragelses- og forspillelssituasjon, som C var klar over. C burde ha handlet annerledes enn han gjorde, både av hensyn til B og av hensyn til omverdenen, herunder A.

I tiden etter at rettsforliket var inngått, var Bs livssituasjon slik at han ikke selv kunne vareta sitt tarv. I lange perioder var han vanskelig å finne, og han uteble ofte fra møter. C var klar over situasjonen, også narkotikamisbruket, helt fra høsten 1990. Cs oppdrag for B var omfattende; C brukte om lag halvparten av sin arbeidstid på Bs saker i det aktuelle tidsrom. Kontakten mellom dem gikk utover det forretningsmessige. Det omfattende oppdrag må på bakgrunn av Bs livssituasjon anses som en reell formynder- eller hjelpevergestilling for C. Situasjonen ga C kompetanse til og ansvar for å handle på Bs vegne, også i forhold til B selv. B hadde derfor ikke vanlig rådighet over sin formue så lenge rettsforliket ikke var oppfylt, og C var som reell formynder eller hjelpeverge forpliktet til å sørge for at B ikke forspilte sin formue til skade for A og til å oppfylle rettsforliket punkt 1.

Under enhver omstendighet handlet C uaktsomt overfor A da han bisto B med å overdra en boligeiendom til underpris til en voksen datter, og da han rådet B til å investere i aksjer med svært usikker verdi og til å yte et lån til en annen klient C hadde. I forbindelse med lånet sikret ikke C nødvendig dokumentasjon, og det er uklart om lånet er betalt tilbake til B personlig, slik låntakeren hevder. Ved uaktsomhetsvurderingen må det tillegges betydning at C både skriftlig og muntlig uttalte til A at det nok skulle ordne seg bra for henne. C hadde en lang rekke møter og samtaler med A. I den lojalitetskonflikten han således var i, kunne han ikke anse seg bundet av taushetsplikten som advokat, men måtte gi A opplysninger om utviklingen i Bs personlige og økonomiske situasjon. Hun trodde det forelå tilstrekkelige midler til hun fikk andre opplysninger etter Bs død.

Ankemotparten bestrider at As forhold kan tillegges betydning ved vurderingen av om Cs forhold er uaktsomt. Under enhver omstendighet foreligger det ikke noen medvirkning fra hennes side. Hun hadde bare små ressurser til advokathjelp, i motsetning til B som brukte betydelige beløp til dette.

Ankemotparten, A, har nedlagt slik påstand:

- "1. Borgarting lagmannsretts dom stadfestes.
2. C og Uni Storebrand Skadeforsikring AS dømmes til in solidum å betale saksomkostninger for Høyesterett til A."

Jeg er kommet til et annet resultat enn lagmannsretten.

Jeg finner ikke grunn til å ta standpunkt til det nærmere innhold av

Side 1327

rettsforliket punkt 1. Selv om man legger til grunn lagmannsrettens forståelse, at B var forpliktet til på den ene eller den annen måte, f eks ved innfrielse eller avsetning av midler, å sørge for at Realkredits krav ikke ble noen økonomisk belastning for A, kan jeg ikke se at det foreligger grunnlag for å holde C ansvarlig for det tap hun lider ved å måtte oppfylle den forpliktelsen hun var medansvarlig for.

Jeg behandler først de forhold som etter lagmannsrettens oppfatning gir grunnlag for å konstatere et uaktsomhetsansvar for C. Lagmannsretten har funnet at C innehadde en reell formynder- eller hjelpevergestilling, eller om man vil: formuesforvalterstilling, i forhold til B, iallfall i relasjon til forpliktelsen etter rettsforliket punkt 1. Videre har lagmannsretten funnet at C

hadde kompetanse til å begrense Bs rådighet over de midlene B hadde innestående på Cs klientkonto, og dessuten at C hadde fullmakt og overfor A var forpliktet til å bruke sin kompetanse slik at Bs forpliktelse etter rettsforliket punkt 1 kunne bli oppfylt.

For å kunne ta standpunkt til om lagmannsrettens betraktningssmåte er holdbar, faktisk og rettslig, må jeg gå noe inn på Bs personlige og økonomiske situasjon og på forholdet mellom B og C, begge deler i tidsrommet mellom rettsforliket i november 1990 og juni 1991, da B hadde disponert de midler som sto inne på Cs klientkonto. Forholdet mellom B og C er for øvrig bedre opplyst, iallfall bedre dokumentert, for Høyesterett enn det synes å ha vært for lagmannsretten.

Som lagmannsretten finner jeg det bevist at B i tiden etter at rettsforliket var inngått fortsatt var i en vanskelig personlig situasjon, med betydelige psykiske problemer, rusmiddelmissbruk og iallfall fra årsskiftet 1990-91 også misbruk av narkotiske stoffer, herunder heroin. B var fra tidligere arbeidsufør, og han hadde en nokså uryddig bosituasjon og livssituasjon ellers. Problemene synes å ha vært særlig store i perioden februar – april 1991. Fra slutten av april 1991 var han varetektsfengslet og innsatt til soning av to straffedommer, noe som ga bedre styring over den personlige situasjonen.

Til tross for det nevnte, må jeg legge til grunn at det hele tiden var B som fattet beslutninger i egne økonomiske saker. Han ga aldri C i oppdrag å være formuesforvalter inntil rettsforliket var oppfylt. Noen virksomheter han eide ble riktignok drevet av ansatte. Men forvaltningen av den betydelige formuen han hadde arvet etter faren, herunder X Eiendomsselskap AS, som han hadde arvet alle aksjene i og var enestyre i, tok han seg av selv, med bistand fra C. C foretok seg ikke noe uten å ha fått Bs samtykke, ofte etter en del strev med å finne ham. Eiendeler som tilhørte B personlig eller eiendomsselskapet, ble i atskillig utstrekning realisert utover vinteren 1991. Betydelige beløp som fremkom ved disse realisasjonene, ble etter hvert satt inn på Cs klientkonto, i alt om lag 3, 2 mill kroner. Klientkontoen ble i det samme tidsrom belastet en rekke utgifter som påløp eller forfalt, og dessuten om lag 1,6 mill kroner som var aksjeinvesteringer og kontantuttak til B. I mai 1991 sto det bare et mindre beløp inne på Cs klientkonto til fordel for B.

Hvorledes B disponerte de midler han tok ut, er det ikke sikre opplysninger om. En del ble brukt til kjøp av en bil. En del ble plassert i aksjer, som senere ble ansett verdiløse av bestyreren av Bs dødsbo. Et lån ble ytet, og om dette er tilbakebetalt til B, er ikke dokumentert. En del midler ble muligens frastjålet B. En vesentlig del ble imidlertid

Side 1328

brukt av ham selv, til rusmidler, hotellopphold, reiser m v. Uttatte midler ble iallfall oppbevart av B selv, til dels i bankbokser, noe som ga grunnlag for tvangsfullbyrdelse av rettsforliket punkt 5.

Jeg kan ikke som lagmannsretten finne grunnlag i en helhetsvurdering for å anta at C i den aktuelle perioden inntok en formuesforvalterstilling for B, med fullmakt og med et særlig ansvar overfor A for at rettsforliket ble oppfylt. Riktignok var C hele tiden Bs rådgiver, og han varetok en rekke enkeltsaker for B. Men C fattet, som nevnt, ingen beslutninger i Bs navn, bortsett fra to utbetalinger fra klientkontoen av bidrag til Bs datter, som ble godkjent av B i etterhånd. C var ved hver transaksjon avhengig av Bs samtykke. C måtte, som også nevnt, nedlegge et betydelig arbeid på å opprettholde kontakten med B for å få drøftet saker med ham og for å få hans standpunkt til forskjellige disposisjoner som var aktuelle, blant annet investeringer som måtte foretas hvis B eller hans eiendomsselskap skulle unngå å aktualisere et latent skatteansvar. Men situasjonen ga ikke C noen kompetanse i Bs saker. Tvangsfullbyrdelsen av rettsforliket punkt 5 ble da heller ikke rettet mot ham.

Lagmannsretten har bygget sin oppfatning på den alminnelige aktsomhetsnorm, på Cs plikt til aktsomhet overfor As interesse etter rettsforliket. Etter min mening er det å strekke kravet til aktsomhet for langt hvis det i et tilfelle som dette skulle gi en advokat som har fått et oppryddingsoppdrag kompetanse til å begrense klientens rådighet over betrodde midler av hensyn til en motpart eller annen tredjemann som klienten har en forpliktelse overfor. Og en fullmakt for advokaten kan åpenbart ikke bygges på aktsomhetsplikten.

Ankemotparten har som et alternativt grunnlag for ansvar gjort gjeldende at C var uaktsom som advokat og rådgiver for B, at dette førte til tap av midler for ham, slik at han ble ute av stand til å oppfylle forpliktelsen etter rettsforlikets punkt 1 og at dette var uaktsom skadevoldelse også overfor henne. Anførselen er særlig knyttet til tre transaksjoner: Bs salg av en boligeiendom til underpris til en voksen datter, hans investeringer i tre aksjeselskaper og hans utlån til en person som for øvrig også var Cs klient. Jeg forstår anførselen slik at B ved de nevnte transaksjoner reduserte sin betalingsevne, og at C ved sin rådgivning og anbefaling av låntaker, eventuelt ved ikke å fraråde transaksjonene, medvirket til dette.

Jeg går ikke inn på om C kan ha handlet uaktsomt overfor B i forbindelse med disse transaksjonene. For at hans rådgivning og bistand skulle kunne anses erstatningsbetingende overfor A, måtte Cs forhold fremstå som klanderverdig og utilbørlig i forhold til henne. Jeg kan uansett ikke finne grunnlag for å karakterisere Cs forhold slik, etter de opplysninger som foreligger. For så vidt angår boligeiendommen til Bs voksne datter finner jeg dette klart. Men det samme må gjelde aksje- og låntransaksjonene. Uansett om disse var risikofylte og uansett om låntransaksjonen ble dårlig dokumentert, kan dette ikke pådra C ansvar i forhold til A.

Til slutt nevner jeg kort noen anførsler som de ankende parter har gått inn på i prosedyren, men som ikke knytter seg til noe lagmannsretten har uttalt eller bygget på og heller ikke til anførsler fra ankemotparten fremkommet i anketilsvaret eller for Høyesterett. Det er således

Side 1329

på det rene at C ikke har avgitt garanti eller noe annet utsagn som kunne oppfattes som en inneståelse for at B skulle oppfylle forpliktelsen etter rettsforliket punkt 1. Videre er det ikke noe grunnlag for å anta at C ved aktiv handling eller ved unnlattelse har tilskyndet B til ikke å oppfylle forpliktelsen. Heller ikke er det noe grunnlag for å anta at C på annen måte har medvirket til at oppfyllelse av forpliktelsen av rettsforliket punkt 1 ikke har funnet sted. Jeg nevner i den sammenhengen at C var aktiv for å få B til å oppfylle punktene 4 og 5 i rettsforliket, som det var fastsatt frister for. Endelig nevner jeg at det ikke er noe grunnlag for å anta at C ved fortielse har villedet A om ektefellens personlige og økonomiske forhold. I den aktuelle tvist var ektefellene motparter, og C kunne ikke uten å bryte sin taushetsplikt som advokat gi A opplysninger om ektefellens innestående på eller uttak fra Cs klientkonto.

Anken har ført frem. Ankemotparten har tapt saken fullstendig, og det følger da av de gjeldende saksomkostningsregler i tvistemålsloven at hun må pålegges å erstatte de ankende parter saksomkostninger for alle instanser, jf tvistemålsloven § 180 annet ledd jf § 172 første ledd. Noe grunnlag for å fritta henne for omkostningsansvaret gir disse regler ikke. Byrettens saksomkostningsavgjørelse bør bli stående. I saksomkostninger for lagmannsretten og Høyesterett har de ankende parter krevet 286 580 kroner. Av dette er 210 000 kroner salær til prosessfullmektigen for ankeforhandlingen over to rettsdager i Høyesterett og bevisopptak for byretten over fem rettsdager. Jeg finner at et så stort salær må gjelde et arbeid som går utover det som har vært nødvendig for å få ankesaken betryggende utført, jf tvistemålsloven § 176 første ledd. Jeg nevner at for lagmannsretten har de ankende parter krevet 51 000 kroner. Salæret for Høyesterett kan passende fastsettes til 150 000 kroner.

Jeg stemmer for denne dom:

1. Byrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for lagmannsretten og Høyesterett betaler A til C og Storebrand Skadeforsikring AS i fellesskap 226 580 – tohundreogtjuusekstusenfemhundreogåtti – kroner med tillegg av 12 – tolv – prosent årlig rente fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.
3. Oppfyllelsesfristen for punktene 1 og 2 er 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Sist oppdatert 5. februar 2013